

Ještě dlouho po tom snu jsem měla strach, že se to všechno může doopravdy stát. Začala jsem se o Idu bát a během dne jsem se snažila být vždy nablízku. Asi dva dny nato za mnou přišel Ivan a bylo na něm vidět, že se snaží vypadat přátelsky. „Prosím tě, kde je ta Jednota, o který jsi mluvila, když jsme přijeli?“ zeptal se mě. Jasně, došel mu chlast. „Ve vesnici, tam nahoře, potřebuješ tam něco koupit?“ nabídla jsem se, protože by k tomu stejně přemlouval Idu. Půjdu s ní, i když je trochu divné, že ho tu nechám s Kátou samotného. Viděla jsem, jak se k ní

chová. I když Káťa má od Ivana odstup, on se k ní chová laskavě. Je to trochu jiný Ivan, když ho vidím s Káťou připravovat ohniště nebo pouštět listy jako lodě po hladině potoka. Nechápu, jak dokáže být tak tvrdý k Idě a přitom tak milý ke Kátě. A Ida si ty chvilky rodinného štěstí vychutnává. „Půjdeš se mnou do Jednoty, jo?“ řeknu Idě napůl rozkazem a ta směle přisvědčí. „Potřebujeme pečivo a už jsem si dlouho nepřčetla noviny,“ vysvětlím účel cesty, ale o Ivanově objednávce se ani slovem nezminím. Vezmu to až tam. Cestou si povídáme o všem možném i nemožném. Věnujeme část rozhovoru i Kátiným příhodám, protože co ta dokáže vyrobít z trochy písku, je úžasné. Pořád mi ale vrtá hlavou ten sen. Připadám si jako posedlá tím vším, co jsem viděla a co si dotvořil můj mozek. „Mají tam rum?“ vytrhne mě z úvah Idina otázka. „Nevím, ale určitě se tam něco najde,“ zapřemýšlím nahlas a hned mě napadne jedna věc, „a hele, co by se stalo, kdybys to Ivanovi nekoupila?“ – „Hádej,“ odpoví Ida kysele. Brzy dojdeme k Jednotě. Je to takový vesnický baráček s jedním chladicím boxem a několika policemi zboží. Posbíráme vše potřebné a pak dojdeme k polici s alkoholem. „Páni, jak může vědět, co pije, když to má takovouhle barvu,“ podivím se třem tmavým lahví v Idině náruči. „To nevím,“ poví Ida nezúčastněně. Tak náhle ztichla. Možná proto, že právě kupuje náboje do zbraně, kterou se záhy nechá postřelit. „Ještě ty noviny,“ dodá. Prodavačka pak všechno namarkuje.

„Ivane? Ivane, co ti je?“ zaslechnu hned po probuzení Idin hlas. Ležím v posteli a ani se nehnu, aby šustění peřin nepřehlušilo zvuky zezdola. Ida asi našla Ivana v předsíni. To je divné, tu nedopitou láhev měl přece v ložnici. Asi se stihl dobelhat ještě dolů. Přehodím přes sebe rozepínací svetr a tiše sejdu pár schodů. Pořád je slyším. Popojdu níž a zjeví se mi pohled na Ivana, který se v předklonu u plechového kýblu svíjí v křečích. Ida se ho snaží podepřít, ale Ivan se divoce brání. Najednou mám pocit, jako bych byla svědkem vraždy Rasputina. Tomu prošpikovali jídlo i pití jedem, prostříleli ho a přece se vysápal na hlavní bránu sídla. Ivan se stejnou vervou balancuje na nohou a snaží se ze sebe dostat všechno špatné, co vypil. Jsem kupodivu klidná. Na potmělých schodech mě nikdo nevidí. Dřív nebo později ale budu muset sejít dolů taky a předstírat trochu nervozity. Nemám na to vůbec náladu. Kde se ve mně bere ta chladnokrevnost.